

Tak fordi I er her!

Ikke optaget debatindlæg sendt til Kr. Dagbl. juni 2022. Af Charlotte Krog Brandbyge. Konst. sognepræst i Egå

"Det er jo ikke ligefrem doktorgraden, der tynger." Skriver Marie Høgh om de teologer og præster, der har skrevet bogen "Må vi være her?" i *Kirkeligt set* i Kristeligt d. 11. juni 2022. Nej, heldigvis da! De mennesker, der kommer til kirken, de mennesker jeg som præst taler med, når de har mistet en elsket eller siger ja til en elsket eller bærer et elsket barn til dåben – eller hvad vi nu hver især kommer til og i kirken med, de spørger ikke, om jeg har en doktorgrad.

De mennesker, jeg møder, er optagede af, om det, vi taler om vækker genklang i dem og giver mening i deres liv. De lægger mærke til, om der er liv og om der bliver talt til liv. Og så spørger de faktisk ret ofte: "Må vi være her?"

"Må vi være her?" Tvivlen ligger ofte udtalt eller udtalt i deres udsagn, overvejelser og spørgsmål. Ikke få føler indledningsvist behov for at forklare sig. "Vi er jo ikke kristne på den måde." "Vi tror jo ikke sådan ret meget på Gud." "Vi kommer kun i kirken til dåb og bisættelser." "Det med dåben er mest en tradition, vi gerne vil føre videre." Når der i samtalen er plads til både tvivl og tro og alt, hvad det enkelte menneske nu kommer med, sker det, at der åbner sig et rum, som ingen helt havde kunnet forestille sig på forhånd. Forbindelser skabes. Forståelse opstår. Folkekirken opleves relevant og vedkommende.

Jeg er mindre optaget af, om vi kan sætte Gud og troen på formel på den helt korrekte, teologiske måde end af, at vi kan tilbyde billeder fra bibel og salmer og et sprog, som kan være med til at tyde og tolke menneskers liv og tro. I samtalerne erfarer jeg, at noget sker – og det eneste sprog, jeg har for det, er, at Kristus kommer os i møde, eller at Helligånden bevæger os.

Jeg deler ønsket om, at der i Folkekirken må være plads til en mangfoldighed af tro og trosudtryk.

Så tak fordi I også er her!